

A close-up, profile view of a woman with dark hair and large hoop earrings, looking upwards. The background is a close-up of the American flag, showing the stars and stripes. The text 'Tii Ricks' is in the upper right, and 'MISTÄ TYTÖT TULEVAT?' is at the bottom.

Tii Ricks

MISTÄ TYTÖT TULEVAT?

Copyright © Tii Ricks 2009

Make Real Ent.

Kansisuunnittelu: Mari Sevonen

ISBN 978-952-498-268-9

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Tii Ricks

Mistä tytöt tulevat?

Isälleni.

Alkusanat

Minä olin juuri "se" nuori tyttö, jota minun ikäisteni, nyt kolmikymppisten vanhemmat ja isovanhemmat katsoivat pitkään ja ihmetellen Tampereella. Niin taisivat kyllä katsella kaikki ikätoverinikin ja voi olla, että minun kaltaisiani katsotaan entisessä kotikaupungissani vieläkin pitkään - en tiedä koska en enää ole kauheasti kyseisessä paikassa käynyt.

Tampere ei kaupunkina ole tehnyt minulle mitään pahaa, mutta en minä sinne silti takaisin muuttaisi. Tulipahan nyt tämäkin sanottua heti alkuun.

Tämä kirja on minun tähänastisen elämäni kuvaus. Nyt lukija miettii, että mitä ihmettä kolmekymppisellä voisi muka olla kerrottavaa näin nuorena omasta elämästään. No niin: Olen siis puoliksi tummaihoinen ja senhän pitäisi olla hyvä asia, koska silloinhan kenelläkään ei pitäisi olla mitään minua vastaan, eikö? Ei "tummilla", eikä "valkoisilla". Niinhän sitä luulisi. Olen asunut kuudessatoista eri kotikaupungissa ja kolmessa eri maassa. Matkailu avartaa? Niinhän sitä luulisi.

Tämä kirja kertoo isänsä liian aikaisin menettäneestä, täysin vieraaseen maahan muuttamaan joutuneesta, eksyksissä ja juurettomana pitkän matkan kulkeneesta työstä, joka ei tiennyt mistä on tulossa, mihin hän on menossa, mistä hän on kotoisin, eikä edes sitä minkä värinen hän on.

Tämä kirja ottaa teidät mukaan matkalleni saksalaisista kotikaupungeistani Yhdysvaltoihin, New Yorkiin ja Brooklynin, sieltä Virginian osavaltioon, sitten Suomeen ja taas takaisin Yhdysvaltoihin. On tullut siis asuttua vähän siellä sun täällä.

Tämä kirja on myös kertomus nuoren tytön masennuksesta, itsetuhoisista ajatuksista, herkästä ja haavoittuneesta mielestä sekä niin sanotun ”maahanmuuttaja” ja ”monikulttuurisen” taustan omaavasta, sekä kaikki siihen liittyvät ongelmat läpikäyneen nuoren kasvutarinasta.

Toivon, että kertomuksestani on paitsi hyötyä, myös hupia, sillä en itse olisi nyt tässä ellen olisi nauranut läpi kyynelten ja ellen pystyisi tässä elämäni vaiheessa tarkastelemaan kaikkea kokemaani paitsi objektiivisesti, mutta myös huumorin kautta. Tarkemmin ajateltuna: Ehkäpä sanonta ”kaikki mikä ei tapa, vahvistaa” pitää sittenkin paikkansa elämässämme.

Haluan omistaa tämän kirjan isälleni, josta jouduin luopumaan aivan liian aikaisin ja äidilleni joka elämän vastoin käymisistä huolimatta pysyi aina vahvana ja kasvatti minusta ja veljestäni loppujen lopuksi ihan kunnon kansalaisia. Ajatukseni tätä kirjaa tehdessä ovat olleet vahvasti myös ystäväissäni, jotka ovat tukeneet minua pitkän ja mutkikkaan matkani aikana. Ilman teitä en ehkä olisi täällä enää kansanne nauramassa ja ihailemassa tätä ainutlaatuista elämää.

Haluan erityisesti kiittää seuraavia henkilöitä: *Anne Laakso, Virpi Selin, Sean Ricks, Mari Sevonen, Inka ja Veeti Neramo, Roman Schatz, Barbara Savolainen, Heidi Finnilä* ja ylen ihana tiimini, *Mikko Vartiainen* joka on auttanut minua suunnattomasti paitsi tämän kirjan teossa mutta myös urani rakentamisessa. Lisäksi haluan kiittää jo tässä vaiheessa Sinua joka otit kirjan käteesi lukeaksesi tarinani. Toivon, että se sinulle iloa, lohtua, voimaa ja ymmärrystä kaikkia masennuksesta kärsiviä kohtaan.

Tii Ricks

Ohjaaja, Käsikirjoittaja

Niinhän siinä sitten kävi

Keski-ikäinen, happaman näköinen lääkäri asetteli vihreän hengityssuojan kasvoilleen toisen keski-ikäisen, yhtä happaman näköisen naisihmisen auttaessa vihreän leikkaussalikaavun lääkärin vartalon ja työvaatteiden suojaksi. - Ei mitään hätää, neiti. Muistakaa hengittää, neiti. Sattuu varmasti, mutta pian se on ohi, neiti. Olin jo neljä tuntia yrittänyt pinnistellä kaikin voimin 53 senttisellä, jäntevällä vartalollani jatkuvia, omituisia sykäyksiä ja puristuksia vastaan, jota heiluttivat lämpimän kotini seiniä. Jo aiemmin puristukset olivat yhtäkkiä vieneet ympäriltäni kaiken sen nesteen jonka ympäröimänä olin elänyt mukavasti tähän päivään saakka. Mitä täällä oikein oli tapahtumassa? Ensimmäistä kertaa elämässäni tunsin oloni erittäin epämukavaksi ja aavistelin pahaa.

- No niin, neiti. Työntäkää neiti. Jostain kaukaisuudesta kuului epämääräistä muminaa. Yhtäkkiä lähdin liukumaan pää edellä johonkin todella ahtaaseen onkaloon. Mitäs tämä nyt tarkoitti? Apua! Ei, ei, ei! Huusin mielessäni apuun kaikkia mahdollisia Jumalia ja pyysin heitä palauttamaan minut takaisin tuohon lämpimään paikkaan, jossa juuri olin niin mukavasti ollut. Pelko valtasi mieleni. Tunsin jättimäisten lonkeroiden tarttuvan minuun samalla kun sokaiseva valo täytti silmäni. Räpäytin kaksi kertaa ruskeita, liman peittämiä nappisilmiäni ja näin edessäni saksalaisen kuulantyöntäjän näköisen olion jonka karvaiset kädet repivät minua kylmään ulko-ilmaan. Toinen, moukarinheittäjän näköinen nainen tuijotti minua aivan liian läheltä ja mongersi jotain Saksaksi...

Hetkinen! Siis Saksaksi? Mitä, mitä?

Enkö minä nimenomaan ollut asettanut tilauksen ja päättänyt syntyväni AMERIKKALAISEN tyttäreksi? Miksi nämä ihmiset siis puhuivat Saksaa ympärilläni? Missä minä

oikein olin? AARRGH!!!

Yritin pyytää näitä kammottavia olioita työntämään minut takaisin sinne mistä olin tullutkin, mutta kuulin vain kauhean rääkäisyn joka suustani pääsi. Yritin muodostaa päässäni selkeästi englannilta kuulostavia sanoja, mutta suustani tuli ulos vain itkunsekaista, hysteeristä huutoa. Huutoni tukahtui yskänkohtaukseen. Joku nosti minut jaloista hakkasi selkääni. Suustani pulpahti limaa ja huusin vähän lisää. Siinä ylösalaisin killuessani näin häikäisevän valon, joka näytti tulevan huoneen katosta. - Tervetuloa maa-ilmaan, ääni kaukaisuudessa sanoi. - Tämä ei tulekaan sitten olemaan mikään helppo juttu. Tässä vähän esimakua: Kyllä, kyllä. Sinä pyysit että syntyisit amerikkalaisen tyttäreksi. Ja katso: Niin on tapahtunut. - Hetkinen! Keskeytin äijän tylästi. - Miten niin? Mihin te oikein minut sitten heititte? Keskelle toista maailmansotaako? Tiedustelin asiaa hieman ärtyneenä samalla kun joku leikkasi jotain roikkuvaa limaista matoa irti mahastani. - Ei, kultaseni. Sitä ollaan nyt Saksassa ja vuosi on 1979, ääni kaukaisuudesta sanoi. Kaikki toiveesi on täytetty: Synnyit amerikkalaisen tyttärenä. Mutta ei tässä vielä kaikki! Meillä on tänään erikoistarjous ja se napsahti juuri Sinun kohdallesi! Oletko valmis? Sinun äitisi on suomalainen! Haah! Mitäs siihen sanot? Niin?!!

Katsoin valoa mykistyneenä samalla kun minut käärittiin vihreään huopaan ja laskettiin johonkin pehmeälle alustalle. Vai, että suomalainen?! Minä vielä teille näytän - . Olin jo aloittamassa tulikivenkatkuista vuodatustani, kun yhtäkkiä tajusin, että tässähän on hyvä levätä. Joku, ilmeisesti juuri tämä suomalainen äitini, silitteli päätäni ja kuulin tutut rytmikkäät äänet, joihin olin tottunut viimeisten yhdeksän kuukauden aikana.

Amerikkalais-suomalaisen ohjaajan, Tii Ricksin tarina hämmästyttää ja naurattaa kyynelten läpi. Tii Ricksin kirja on kertomus isänsä aivan liian nuorena menettäneestä työstä, koko elämää leimaavasta juurettomuuden tunteesta sekä pitkästä matkasta 16 kotikaupungin ja kolmen kotimaan läpi aina saksalaisesta pikkukaupungista New Yorkin Brooklynin ja Suomeen, Tampereelle. Tii Ricksin kirja on myös huikea selviytymistarina lähes 20 vuotta kestäneestä masennuksesta ja osoitus siitä, että kaikki on mahdollista, eikä ikinä pidä antaa periksi.

Tii Ricks pureutuu kirjassaan myös ulkosuomalaisen silmin "hyvinvointivaltiomme" ytimeen ja tarjoaa tutustumismatkan yhteen nuoreen elämään, jossa ensimmäisen 30 vuoden aikana on ehtinyt tapahtua enemmän kuin monien elämässä ikinä tulee tapahtumaan. Tii Ricksin tarina on ajankohtainen, loistava lukupaketti kaikille, jotka haluavat tietää mitä ulkomailla todella ajatellaan suomalaista, mitä kansantaudiksemme kutsuttu masennus saa aikaiseksi ihmisessä ja onko maamme sittenkään sellainen hyvinvointivaltio kuin päättäjämme usein antavat ymmärtää.

